

Vi kan også undervise vore børn om at bruge deres tid fornuftigt. Til tider må vi, som Sonya Carson, kærligt men bestemt sætte foden for døren og sætte grænser for vore børns forbrug af fjernsyn og andre elektroniske enheder, som i mange tilfælde har monopol på deres opmærksomhed. I stedet må vi om dirigere deres tid i retning af mere produktive evangeliske forehavender. Der kan være nogen modstand i starten, noget brokkeri, men som Sonya Carson må vi have visionen for øje og holde fast ved den. En dag vil vore børn forstå og være taknemlige for, hvad vi har gjort. Hvis vi ikke gør det, hvem skulle så?

Vi spørger måske os selv: Får vore børn vore bedste åndelige, intellektuelle og kreative bestræbelser, eller får de den tid og de talenter, der er tilovers, efter vi har givet alt til vores kirkekaldelse eller arbejdskarriere? I det kommende liv er jeg ikke sikker på, at titler som biskop eller hjælpeforeningspræsident vil overleve, men jeg ved, at titlerne mand og hustru samt far og mor vil fortsætte og blive æret af verdener uden ende. Det er en grund til, at det er så vigtigt at ære vore forpligtelser som forældre her på jorden, så vi kan forberede os til endnu større, men lignende forpligtelser i livet herefter.

Som forældre kan vi fortsætte med den vished, at Gud aldrig vil lade os alene. Gud giver aldrig en forpligtelse uden at tilbyde guddommelig støtte – det vidner jeg om. Må vi, i vore guddommelige roller som forældre og i partnerskab med Gud, blive de bedst kvalificerede undervisere i evangeliet og eksempler for vore børn. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story*, 1990.

Ældste Jörg Klebingat
De Halvfjerds

Nærm dig Guds trone med selvtillid

[I kan] ved at anvende Jesu Kristi forsoning begynde at øge jeres åndelige selvtillid i dag, hvis I er villige til at lytte og handle.

På en skala fra 1 til 10, hvordan vil I så vurdere jeres åndelige selvtillid overfor Gud? Har I et personligt vidnesbyrd om, at jeres nuværende ofre som sidste dages hellige er nok til at arve evigt liv? Kan I for jer selv sige, at jeres himmelske Fader er tilfreds med jer? Hvad ville I overveje, hvis I havde et personligt interview med Frelseren om et minut? Ville synder, beklagelser og utilstrækkelighed præge jeres selvopfattelse, eller ville I simpelthen være glædestrålende forventningsfulde? Ville I møde eller undgå hans blik? Ville I tøve ved døren eller med selvtillid gå hen til ham?

Når som helst modstanderen ikke kan overtale ufuldkomne, men stræbende hellige som jer til at forlade jeres tro på en personlig og kærlig Gud, påbegynder han en ondsindet kampagne for at skabe så stor afstand mellem jer og Gud som overhovedet muligt. Modstanderen ved, at tro på Kristus – den slags tro, der skaber en stadig strøm af mild barmhjertighed og endnu større mirakler – går hånd i hånd med personlig selvtillid om, at I vil stræbe efter at vælge det rette. Af den grund vil han forsøge at komme ind i jeres hjerte og fortælle jer løgne

– løgne om, at vor himmelske Fader er skuffet over jer, at forsoningen er uden for jeres rækkevidde, at der ikke er nogen grund til overhovedet at forsøge, at alle andre er bedre end jer, at I er uværdige og tusindvis af andre varianter med samme onde tema.

Så længe I tillader, at disse stemmer hugger stykker af jeres sjæl, kan I ikke nærme jer Guds trone med virkelig selvtillid. Uanset hvad I gør, hvad I end beder om, hvilke håb om mirakler I har, vil der altid lige være lidt tvivl på jer selv, som hugger skår af jeres tro – ikke blot jeres tro på Gud, men også jeres tillid til jer selv. At efterleve evangeliet på den måde er ikke spor sjovt, ej heller er det særligt sundt. Og frem for alt, så er det fuldstændigt unødvendigt! Beslutningen om at ændre jer er jeres – og kun jeres.

Jeg vil gerne fortælle jer om seks praktiske forslag, som, hvis de bliver fulgt, vil jage disse onde stemmer væk og få jer tilbage til den fredfyldte forvisning og åndelige selvtillid, som I kan have, hvis bare I vil. Uanset hvordan I vurderede jer selv på den skala fra 1 til 10, kan I ved at anvende Jesu Kristi forsoning begynde at øge jeres åndelige selvtillid i dag, hvis I er

villige til at lytte og handle. Jeg vil tale ligefremt og håbe, at jeg opbygger og ikke fornærmer nogen.

1. *Tag ansvar for jeres eget åndelige velbefindende.* Hold op med at give andre skylden for jeres omstændigheder, hold op med at retfærdiggøre jer selv og hold op med at komme med undskyldninger om, hvorfor I ikke stræber helt efter at være lydige. Accepter, at I er »frie, hvad angår kødet« og »frie til at vælge frihed og evigt liv« (2 Ne 2:27). Herren har fuldkommen kundskab om jeres omstændigheder, men han ved også meget vel, om I ganske enkelt vælger ikke at efterleve evangeliet fuldt ud. Hvis det er tilfældet, så vær ærlig nok til at indrømme det, og stræb efter at være fuldkommen inden for jeres egne omstændigheders sfære. *Åndelig selvtilid øges, når I tager ansvar for jeres eget åndelige velbefindende ved dagligt at anvende Jesu Kristi forsoning.*

2. *Tag ansvar for jeres eget fysiske velbefindende.* Jeres sjæl består af ånd

og legeme (se L&P 88:15). Hvis man nærer ånden, men forsømmer legemet, som er et tempel, fører det sædvanligvis til åndelig mislyd og lavt selvværd. Hvis I er ude af form, hvis I ikke er tilpas i jeres egen krop og er i stand til at gøre noget ved det, så gør det! Ældste Russell M. Nelson har sagt, at vi skal »betragte vores legeme som vores private tempel«, og at vi bør »spise sundt og dyrke motion« (»Vi er Guds børn«, *Liahona*, jan. 1999, s. 103).

Præsident Boyd K. Packer har sagt, at »vores ånd og legeme er sammensat på en sådan måde, at vores legeme bliver vores ånds redskab og fundamentet for vores karakter« (»The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character«, CES-foredrag, 2. feb. 2003, s. 2; speeches.byu.edu). Brug derfor sund dømmekraft i forhold til, hvad og især hvor meget I spiser, og giv regelmæssigt jeres krop den motion, den har brug for og fortjener. Hvis I fysisk er i stand til det, så beslut jer for at være herre i eget hus og begynd et regelmæssigt,

længerevarende motionsprogram, der passer til jeres evner, kombineret med sund kost. *Åndelig selvtilid øges, når jeres ånd med Frelserens hjælp virkelig tager ansvaret for jeres naturlige mand eller kvinde.*

3. *Antag frivillig, helhjertet lydighed som en del af jeres liv.* Anerkend, at I ikke kan elske Gud uden også at elske hans befalinger. Frelserens standard er tydelig og enkel: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15). Selektiv lydighed medfører selektive velsignelser, og at vælge noget dårligt fremfor noget endnu værre er stadig et forkert valg. Man kan ikke se en dårlig film og forvente at føle sig dydig, fordi man ikke så en *meget* dårlig en. Trofast lydighed mod nogle befalinger retfærdiggør ikke at forsømme andre. Abraham Lincoln havde ret, da han sagde: »Når jeg gør noget godt, har jeg det godt, når jeg gør noget dårligt, har jeg det dårligt« (citeret i William H. Herndon og Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 bd., 1889, 3:439).

Gør også det rette af de rette årsager. Herren, der »kræver hjertet og et villigt sind« (L&P 64:34) og som »kender hjertets tanker og hensigter« (L&P 33:1), ved, hvorfor I kommer i kirke – hvorvidt I blot er fysisk til stede, eller om I virkelig tilbeder. I kan ikke om søndagen synge: »Til Babylon, til Babylon vi siger farvel« og derefter søge eller tolerere dets selskab øjeblikke senere (»Kom, Israels ældster«, *Salmer og sange*, nr. 201). Husk på, at det at være afslappet angående åndelige anliggender aldrig har været lykke. Gør Kirken og det gengivne evangelium til hele jeres liv, ikke kun til en del af jeres liv udadtil eller af jeres sociale liv. Vælg i dag, hvem I vil tjene, er kun tomme ord – indtil man virkelig lever derefter (se Jos 24:15). *Åndelig selvtillid øges, når man virkelig stræber af de rigtige grunde*

efter at leve et indviet liv på trods af ufuldkommenheder!

4. Bliv virkelig, virkelig god til at omvende jer grundigt og hurtigt. Eftersom Jesu Kristi forsoning er meget praktisk, bør I anvende den i overflod 24/7, for den udløber aldrig. Favne Jesu Kristi forsoning og omvendelse som noget, der skal bydes velkommen og anvendes dagligt ifølge den store læges anvisninger. Vælg en indstilling, hvor vedvarende, glad og frydefuld omvendelse er en del af jeres valgte livsstil. Når I gør det, så vær opmærksom på fristelsen til at udsætte, og forvent ikke, at verden hepper på jer. Hold blikket på Frelseren, vær mere interesseret i, hvad han synes om jer, og lad så konsekvenserne komme. *Åndelig selvtillid øges, når I frivilligt og med glæde omvender jer fra synder, når de opstår, både*

små og store, ved at anvende Jesu Kristi forsoning.

5. Bliv virkelig, virkelig gode til at tilgive. »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil tilgive, men af jer kræves det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:10). Tilgiv alle, tilgiv hele tiden, eller prøv i det mindste på det, så I lader tilgivelse komme ind i jeres eget liv. Bær ikke nag, bliv ikke nemt fornærmet og glem hurtigt, og prøv ikke engang at overveje, at I er en undtagelse fra denne befaling. *Åndelig selvtillid øges, når man ved, at Herren ved, at man ikke har nogen dårlige følelser over for en anden sjæl.*

6. Accepter prøvelser, tilbageslag og »overraskelser« som en del af jeres jordiske oplevelse. Husk, at I er her for at blive prøvet og testet, »for at se, om [I] vil gøre alt, hvad Herren [jeres] Gud vil befale [jer]« (Abr 3:25) – og må jeg lige tilføje, »under alle omstændigheder«. Millioner af jeres brødre og søstre er blevet eller bliver således prøvet, så hvorfor skulle I være undtagelsen? Nogle prøvelser kommer på grund af jeres egen ulydighed eller forsømmelighed. Andre prøvelser kommer på grund af andres forsømmelighed, eller ganske enkelt fordi dette er en falden verden. Når der kommer prøvelser, begynder modstanderens håndlangere at udbasunere, at I gjorde noget forkert, at det er en straf, og at vor himmelske Fader ikke elsker jer. Ignorer det! Prøv i stedet at fremtvinge et smil, se op mod himlen og sig: »Jeg forstår, Herre. Jeg ved, hvad det er. Det er nu, jeg skal vise, hvem jeg er, ikke?« Så slå jer sammen med ham for at holde godt ud til enden. *Åndelig selvtillid øges, når I accepterer, at »ofte kommer prøvelser og trængsler ind i [jeres liv] på grund af det, som [I] gør rigtigt« (Glenn L. Pace, »Crying with the Saints«, foredrag på Brigham*

Young University, 13. dec. 1987, s. 2; speeches.byu.edu).

Da jeg præsiderede over Kijev-missionen i Ukraine, spurgte jeg på et tidspunkt en af mine trofaste søstre, hvorfor hun altid var så hård mod sig selv, hvorfor hun altid var så kritisk med sig selv over selv de mindste ting. Hendes svar var et klassisk eksempel på en, der lyttede til den forkerte røst, da hun svarede: »For at komme andre i forkøbet.«

Brødre og søstre, mit råd til denne søstermissionær er mit råd til jer: Anerkend jeres svagheder og se dem i øjnene, men bliv ikke handlingslammet, fordi nogle af dem vil være jeres følgesvend, indtil I forlader dette liv. Uanset jeres nuværende status vil Frelserens forsoning omslutte og følge jer, hvor end I tager hen, i selve det øjeblik, hvor I frivilligt vælger ærlig, glædestrålende, daglig omvendelse ved at stræbe efter ganske enkelt at gøre og være det bedste, I kan. Når I lever på denne måde, kan I i sandhed »altid blive ved med at have forladelse for jeres synder« (Mosi 4:12) hver time på dagen og hvert sekund i minuttet og derved blive fuldstændigt rene og acceptable for Gud *hele tiden*.

Det er jeres privilegium, hvis I ønsker det, selv at vide i dag eller snart, at I glæder Gud på trods af jeres svagheder. Jeg vidner om en kærlig Frelser, der forventer, at vi efterlever befalingerne. Jeg vidner om en kærlig Frelser, der er meget ivrig efter at udøse sin nåde og barmhjertighed. Jeg vidner om en kærlig Frelser, der glæder sig, når vi dagligt anvender hans forsoning med den stille og glade forvisning om, at vi er vendt i den rigtige retning. Jeg vidner om en kærlig Frelser, der er ivrig efter, at jeres selvtillid skal »vokse sig stærk i Guds nærhed« (L&P 121:45). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Eduardo Gavarret
De Halvfjeds

Ja, Herre, jeg vil følge dig

Herren bruger forskellige verber, når han indbyder os: »Kom til mig«, »Følg mig«, »vandr ... med mig«. I alle tilfælde er det en indbydelse til at gøre noget.

»F or se, Herren tilsteder alle folkeslag, at nogen fra deres eget folkeslag og tungemål underviser i hans ord.«¹ I dag er dette skriftsted opfyldt endnu engang, da jeg har fået muligheden for at dele mine følelser på mit eget sprog.

Det var i 1975, og jeg tjente i Uruguay Paraguay-missionen som ung missionær. I min første måned i missionen havde zonelederne en aktivitet, som skulle demonstrere et evangelisk princip. Alle missionærer i zonen fik bind for øjnene og fik at vide, at de skulle følge en sti, som ledte til aktivitetssalen. Vi skulle følge en bestemt leders stemme, en stemme, vi havde hørt, inden vi begyndte at gå. Men vi blev advaret om, at vi på rejsen ville høre forskellige stemmer, som ville forvirre os og få os til at gå andre veje.

Efter nogle minutter, hvor vi hørte støj og stemmer, hørte vi – midt i det hele – en stemme, som sagde: »Følg mig.« Jeg var sikker på, at jeg fulgte den rigtige stemme. Da vi ankom i aktivitetssalen, blev vi bedt om at fjerne vores bind. Da vi gjorde det,

gik det op for mig, at der var to grupper, og at jeg var i den gruppe, som havde fulgt den forkerte stemme. »Det lød fuldstændig som den rigtige,« tænkte jeg ved mig selv.

Den oplevelse, som jeg havde for 39 år siden, havde stor betydning for mig. Jeg sagde til mig selv: »Aldrig mere vil jeg følge den forkerte stemme.« Så sagde jeg: »Ja, Herre, jeg vil følge dig.«

Jeg ønsker at relatere denne oplevelse med Frelserens blide invitation til os:

»Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får ...

Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.«²

Invitationen til at »følge ham« er den mest enkle, ligefremme og kraftfulde invitation, vi kan få. Den kommer gennem en klar røst, som ikke kan forveksles.

Herren bruger forskellige verber, når han indbyder os: »Kom til mig«, »Følg mig«, »vandr ... med mig«. I alle tilfælde er det ikke en passiv indbydelse, men en som kræver, at vi agerer. Det er en invitation til alle mennesker fra ham,